

Dete piše očetu.

Že tretjič listje rumeni,
odkar si, tatek, šel od nas;
neskončno dolg se nam že zdi
ta bridki čas.

Vsak hip se spomnimo na te:
Ko zvezde zažare,
ugibamo, kje bivaš ti,
kako se ti godi.

In zjutraj in ves dan
o tebi govorimo
in v ono stran,
kjer bivaš ti,
v trepetu čestokrat strmimo.

Vse prazno je, odkar te ni;
še babica ne govori
tako šaljivo kakor prej.

Cvetice po bregih cveto,
čebele naše pa je mraz
uničil, ker si šel od nas.

Že tretjič drevje rumeni,
in tebe le domov še ni.
Ko prideš spet,
drugačen zdel se nam bo svet,
takrat neznana bo pomlad
nam zasijala še enkrat.

Maksimov.

